

Arrest

nr. 287 049 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DECLERCQ *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 augustus 2020, diende op 8 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 oktober 2020 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.2. Op 28 september 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 29 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 08/09/2020

U werd op 18 maart 2022 van 9u15 tot 12u30 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Uw advocaat meester François Declercq loco meester Juliette Richir en uw voogd Didier Derobertmeasure waren gedurende het volledige onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Afghaans staatsburger, etnische Pasjtoen en bent u afkomstig uit Mobayan, in het district Tagab, provincie Kapisa. U woonde daar met uw moeder, vader en uw negentienjarige broer. Uw vader had een voedingswinkeltje in de bekende Tamirbazaar, waar zich ook een ziekenhuis, het districtscentrum en een militaire basis van de overheid bevonden. Op een bepaald moment kwam een vertegenwoordiger van de plaatselijke taliban naar de winkel van uw vader vragen naar gratis producten. Uw vader gaf toe. Twee dagen later kwam er opnieuw een dergelijke vertegenwoordiger langs die gratis spullen wou meenemen uit uw vaders winkel. Uw vader weigerde om iets mee te geven waarop de man verklaarde dat hij de boodschap zou doorgeven aan zijn leiders. Uw vader was bang maar had geen andere keuze. Als hij zomaar gratis dingen zou weggeven, zou de winkel immers snel leeg geraken en zou hij failliet gaan. Twee à drie dagen later kwam er nog iemand langs en uw vader weigerde opnieuw. De man zei nogmaals dat hij het zou doorgeven en vertrok. Twee dagen later, ofwel zo'n tien dagen voor uw vertrek, ging uw vader van zijn werk naar huis toen hij plots op één minuut van jullie deur werd doodgeschoten door de taliban. Uw vader maakte hetzelfde mee als A.F. een andere winkelier uit de bazaar die eerder ook al werd doodgeschoten in de bazaar. Niemand had gezien wie precies achter de misdaad zat. Het dorp regelde uw vaders begrafenis. Hoewel u persoonlijk nooit werd bedreigd door de taliban, besloten uw moeder en oom dat u en uw broer niet meer veilig waren voor de taliban. De winkel van uw vader werd verkocht en uw oom zocht een smokkelaar en regelde uw reis. Tien dagen na de dood van uw vader verliet u samen met uw broer Afghanistan. U reisde via Iran waar u het contact met uw broer verloor. De smokkelaar had u immers in één wagen gezet en uw broer in een andere met het idee dat jullie samen zouden aankomen op jullie bestemming. Sindsdien heeft u hem niet meer gezien. Ongeveer vier maand na uw vertrek uit Afghanistan kwam u aan in België. Op 8 september 2020 verzocht u er om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u, net zoals uw vader, gedood te worden door de taliban. U vreest ook problemen te krijgen met hen omdat u in het buitenland heeft gewoond en ze zullen denken dat u niet meer meedoet aan het dagelijks gebed als moslim, alcohol drinkt en seksueel contact heeft met meisjes.

Ter staving van uw verzoek stuurde uw advocaat na afloop van uw persoonlijk onderhoud de volgende documenten door: foto's uit uw dorp, een verklaring van de dorpsoudste F.G. waaruit blijkt dat u inwoner bent van het dorp Mobayan, een oude taskara van F.G. en een verslag d.d. 8 april 2022 waarin ze erop wijst een kind bent met de hieraan verbonden rechten, dat, gelet op de verplichting om gepaste kledij te dragen, om uw baard te laten groeien, om uw haarsnit aan te passen en om uw religie strikt te belijden, gelet op het verbod om muziek te beluisteren en gelet op de beperking van de vrije meningsuiting en van de vrijheid om meisjes te frequenteren, uw rechten bij terugkeer naar Afghanistan niet gewaarborgd zullen zijn, u door uw verblijf en asiolverzoek hier gezien kan worden als verwesterd en u het risico loopt om gerekruteerd te worden door de taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een niet-begeleide minderjarige was. Om die reden was het Commissariaat-generaal van oordeel dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Tijdens de procedure in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd

u meerderjarig. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de moord op uw vader door de taliban nadat hij door hen afgeperst werd.

U legde immers tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet geven van voedingsmiddelen door uw vader aan de taliban. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de afgevaardigde van de taliban verschillende keren om producten verzocht, dat uw vader luisterde maar dat hij hiervoor nooit betaald werd. Het was echter de derde keer dat uw vader weigerde om producten te geven aan de taliban omdat hij niet gratis wou leveren. Dit was ongeveer tien dagen voor uw vertrek (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter aanvankelijk dat uw vader de eerste keer geen goederen had meegegeven (CGVS, p. 11). Onmiddellijk erna zei u dan weer dat uw vader de eerste keer wel goederen had meegegeven, dat hij toen dacht dat ze achteraf wel zouden betalen maar dat ze dit niet hadden gedaan: daarom weigerde uw vader sindsdien nog iets te geven (CGVS, p. 11-12). Gelet op deze laatste uitspraak doet het dan ook de wenkbrauwen fronsen dat toen kort hierna gepeild werd naar de tweede keer dat een vertegenwoordiger van de taliban bij uw vader langskwam, u stelde dat uw vader toen opnieuw weigerde om iets mee te geven. Ook de derde keer weigerde hij om iets mee te geven (CGVS, p. 12-13). Later stelde u dan weer dat uw vader drie keren niets meegaf aan de taliban: hij weigerde drie keer pertinent (CGVS, p. 19). Geconfronteerd hiermee, zei u enkel dat uw vader de eerste keer koopwaar had meegegeven (CGVS, p. 21), maar een louter herhalen van één versie van de feiten kan niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader kort voor zijn dood daadwerkelijk door een vertegenwoordiger van de taliban werd afgeperst.

Aansluitend hierbij is het opvallend dat u niet de minste informatie had over de vertegenwoordiger van de taliban die uw vader afperste. Zo deden jullie geen enkele moeite om te weten te komen wie uw vader afperste door u bijvoorbeeld te gaan informeren bij andere winkeliers in de bazaar. U wist bijvoorbeeld zelfs niet eens of uw vader steeds door dezelfde vertegenwoordiger van de taliban werd aangesproken (CGVS, p. 10; p. 12-13; p. 20). U wist evenmin of de persoon die de winkel na uw vaders dood overnam, nochtans een persoon die u goed kende, ook door die vertegenwoordiger van de taliban werd aangesproken (CGVS, p. 15). Nochtans heeft u contact met het thuisfront (CGVS, p. 6-7). Uw rechtvaardiging dat jullie zich niet konden informeren omdat mensen die over de taliban informatie proberen te verzamelen ook gedood worden (CGVS, p. 20), overtuigt moeilijk. Er kan immers niet worden ingezien dat hierover niet op discrete wijze informatie kon ingewonnen worden, temeer daar de bazaar onder regeringscontrole was en dat veel mensen tegen de taliban waren (CGVS, p. 4). Dat u geen enkel initiatief aan de dag legde om te weten te komen wie uw vader doodde, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. In het verlengde hiervan is het eveneens erg merkwaardig dat, hoewel uw vader over de ongenode bezoeken van de vertegenwoordiger van de taliban met uw moeder had overlegd en hoewel uw moeder na uw vaders dood aan u verslag deed van deze gesprekken, u niet eens wist hoe uw moeder gereageerd had op deze beangstigende bezoeken van de taliban (CGVS, p. 13).

Daarnaast komt het eveneens bijzonder onaannemelijk over dat uw vader zou weigeren om producten te geven aan de taliban. Uw vader was namelijk op de hoogte van het lot van F.A., een collega die een beetje verder in de bazaar ook een algemene voedingswinkel had gehad en die enige tijd voor uw vaders dood werd gedood door de taliban omdat hij geweigerd had om voedingsmiddelen te geven (CGVS, p. 11). U stelde verder dat winkeliers [die de taliban iets weigeren] sowieso gestraft worden, waardoor u veronderstelde dat andere winkeliers wel gratis goederen aan de taliban gaven (CGVS, p. 14), en dat mensen die tegen de taliban waren allemaal gedood werden waardoor veel mensen niet durfden te zeggen dat ze tegen de taliban waren (CGVS, p. 5).

Bovendien wist uw vader volgens uw verklaringen maar al te goed dat indien mensen niet luisteren naar de taliban, zijzelf én hun familieleden konden worden gestraft (CGVS, p. 17-18). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat jullie dorp onder de controle van de taliban stond en dat er actief mensen gerekruteerd werden (CGVS, p. 4; p. 13-14). Dat uw vader niet zomaar gratis dingen kon geven omdat hij anders failliet zou

gaan en dat uw vader volgens u misschien niet dacht dat ze hem effectief zouden vermoorden, zoals u zijn houding rechtvaardigde (CGVS, p. 11-12, p. 17), is, gezien hij volgens uw verklaringen wel degelijk wist tot wat de taliban allemaal in staat waren indien men hen iets weigerde en gezien jullie dorp duidelijk onder hun controle stond, niet geloofwaardig.

Overigens is het merkwaardig dat, nadat de taliban diverse keren probeerden gratis goederen van uw vader af te troggelen, uit niets blijkt dat uw vader voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen om problemen met de taliban te vermijden. Uit uw verklaringen kan immers opgemaakt worden dat, ofschoon uw vader door de bezoeken van de vertegenwoordiger van de taliban bang geworden was (CGVS, p. 12), hij gewoon bleef doorwerken en dat hij na het werk naar jullie dorp, die onder talibancontrole stond, bleef terugkeren. Bovendien keerde hij alleen, zonder begeleiding, naar zijn dorp terug (CGVS, p. 9; p. 14). Nochtans verklaarde u dat de taliban zelf niet naar de bazaar kwamen, omdat die onder overheidscontrole stond (CGVS, p. 10; p. 12), waardoor aangenomen kan worden dat het bijvoorbeeld mogelijk moet zijn geweest om uit veiligheidsoverwegingen tijdelijk in de buurt van de bazaar te blijven. Dat hij, ondanks diverse pogingen van de taliban om hem af te persen en ondanks dat hierboven is gebleken dat hij op de hoogte was van het gevaar dat van de taliban uitging, klaarblijkelijk geen duidelijke voorzorgsmaatregelen heeft genomen, komt hoogst eigenaardig over.

Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat het enigszins opmerkelijk overkomt dat, ofschoon uw vader voor zolang u zich kon herinneren winkelier was, ofschoon in de bazaar talrijke winkeliers door de taliban werden afgeperst en ofschoon uw vader door de taliban enkel werd geviseerd omdat hij winkelier was (CGVS, p. 6; p. 11-12; p. 14), uw vader pas een tweetal weken voor uw vertrek intensief door de taliban werd afgeperst (CGVS, p. 13), temeer daar uw vader in talibangebied woonde en aldus gemakkelijk toegankelijk moet zijn geweest om afgeperst te worden.

Gelet op het voorgaande heeft u helemaal niet aannemelijk gemaakt dat uw vader kort voor uw vertrek uit Afghanistan daadwerkelijk werd afgeperst. Bijgevolg is het evenmin aannemelijk dat hij ten gevolge van zijn weigering gratis goederen aan de taliban over te dragen zou zijn vermoord.

Dit blijkt tevens uit de zeer merkwaardige handelswijze van de taliban. Het is immers erg vreemd dat, nadat de vertegenwoordiger van de taliban twee tot drie keer bot zou gevangen hebben bij uw vader waarop deze telkens zonder agressie enkel gezegd zou hebben dat hij het aan de taliban zou doorgeven – nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw vader na diens weigering ook maar enigszins bedreigingen vanwege de taliban zou gekregen hebben –, plotsklaps uit het niets uw vader zonder verpinken vermoord zou zijn (CGVS, p. 12-13), waardoor ze hun doelstelling, met name het verkrijgen van gratis koopwaar, uiteraard niet konden bereiken.

Tot slot kan er nog gewezen worden op het totaal gebrek aan bewijs in verband met de dood van uw vader. U zei dat u zijn dood niet kon aantonen (CGVS, p. 17). Jullie zouden immers zijn dood niet bij de autoriteiten hebben aangegeven of hebben laten registreren (CGVS, p. 15-17). Dat de dood van een persoon niet op objectieve wijze aantoonbaar zou zijn, komt evenwel bevreemdend over.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u uw vaders problemen met de taliban niet heeft aangetoond, waardoor u evenmin aantoonde dat u (of uw broer) bij terugkeer door de taliban geviseerd zou(den) worden. Dit blijkt overigens nog uit het feit dat u geen overtuigend zicht heeft geboden op de actuele verblijfplaats van uw broer R. U beweerde niet te weten waar hij zich bevindt. U verklaarde niets ondernomen te hebben om hem te vinden omdat u niets kan doen en u niet weet waar u zich naar hem kan informeren (CGVS, p. 7; p. 18). Nochtans beschikt u over sociale media, meer bepaald een facebookpagina (CGVS, p. 7). Hiermee ondernam u geen enkele poging om naar uw broer te zoeken (CGVS, p. 18). U verklaarde niet goed te kunnen werken hiermee (CGVS, p. 18). Dit doet wenkbrauwen fronsen, daar u verklaarde dat u bij het opmaken van uw facebookpagina hulp kreeg (CGVS, p. 21) waardoor niet kan worden ingezien dat u geen hulp zou kunnen vragen bij uw zoektocht naar uw broer op sociale media. Het loutere feit dat u geen enkele poging zou hebben ondernomen om de verblijfplaats van uw verdwenen broer te achterhalen, daar waar dit nochtans redelijkerwijs kon worden verwacht, doet dan ook sterk vermoeden dat u geen zicht op de reële verblijfplaats van uw broer wenste te bieden.

Uw leeftijd – u was tijdens uw persoonlijk onderhoud nog net minderjarig –, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Er kan immers van u worden verwacht dat u, die op het moment van uw vertrek uit Afghanistan ongeveer zestien jaar was, wel op een coherente manier over de door u beweerde gebeurtenissen kan vertellen. Dit heeft u echter niet gedaan.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De foto's die u neerlegde uit uw dorp (maar waarop u zelf niet te zien bent), de oude taskara van de dorpsoudste en zijn verklaring dat u afkomstig bent uit het dorp Mobayan tonen hoogstens uw herkomst aan.

Wat betreft de verklaring van uw advocaat dat u bij terugkeer naar Afghanistan het risico zou lopen op rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer – u riep een dergelijke vrees zelf niet spontaan in –, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door uw advocaat wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Noch u noch uw advocaat slaagt er bovendien in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan voorts niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt, in tegenstelling tot de beweringen van uw advocaat in haar schrijven, nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, net zoals uw dorpsgenoot die enkele jaren geleden na zijn terugkeer uit Londen zou zijn vermoord (CGVS, p. 10; p. 20), dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

De in Afghanistan aanwezige beperkingen (in verband met bijvoorbeeld kledij, sociale omgang,...) waarnaar uw advocaat in haar schrijven heel algemeen verwees zonder dit concreet op u van toepassing te maken zijn gebaseerd op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels. In dit verband kan worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn immers niet onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en bij aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Wat betreft uw blote beweringen dat u bij terugkeer verweten zal worden dat u in het buitenland in een ongelovig land heeft gewoond en hierdoor bekeerd zou zijn en uw gebed niet meer zou doen, u alcohol zou drinken en u seksueel contact zou hebben met meisjes (CGVS, p. 10), dient erop gewezen te worden dat dit niet in overeenstemming is met de hierboven geciteerde informatie en dat u uitdrukkelijk aangaf niet bekeerd te zijn noch alcohol te drinken (CGVS, p. 10; p. 20). Uit het voorgaande kan dan ook niet afgeleid worden dat u fundamenteel verwesterd zou zijn. Uit het loutere feit op zich dat u hier in België relaties met meisjes zou hebben gehad (CGVS, p. 20), kan evenmin een doorgedreven verwestering afgeleid worden. U toont dan ook op geen enkele manier concreet aan dat uw door u en uw advocaat beschreven verwestering deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er bijgevolg niet in geslaagd aan te tonen dat u, die in Afghanistan opgegroeid bent, dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op dit alles is het dus niet aannemelijk dat er heden in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan bestaat. Dientengevolge kan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u dan ook niet toegekend worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban.

Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder

rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn

dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een duidelijke beoordelingsfout en een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

“- De artikelen 1 en volgende van het Verdrag van Geneva van 28.07.1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953, en artikel 1, lid 2, van het Protocol van 31 .01.1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967;

- Artikelen 2 en 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13.11. 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, en de inhoud van de verleende bescherming, zelf een herschikking van Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming;

- De artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;”.

- Over de vluchtelingenstatus

2.1.1.1. Profiel - leeftijd

Verzoeker wijst vooreerst op diens jeugdigheid en stelt dat er geen rekening mee werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker licht theoretisch toe.

Voorts meent verzoeker dat de fundamentele vrijheden van het kind in Afghanistan worden beperkt.

Verzoeker licht het hoger belang van het kind theoretisch toe en stelt dat in Afghanistan hij zijn uiterlijk zal moeten aanpassen, geen muziek zal mogen beluisteren, beperkte toegang tot scholing zal hebben, niet met meisjes zal mogen omgaan, zich zal moeten schikken naar de Islam en hij geen recht op vrijheid van meningsuiting zal genieten.

Uit verschillende artikels blijkt dat de regels die opgelegd worden door de Taliban, heel streng zijn.

De toegang tot de school is absoluut niet gewaarborgd. Komt daarbij ook de verplichting te werken, wegens de hongersnood die in het hele land heerst. Deze beperkingen in de uitoefening van de fundamentele rechten, gecumuleerd met elementen die infra ontwikkeld worden, maken deel uit van vervolgingen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Talrijke beperkingen, die door de taliban verplicht zijn, vallen onder de bevoegdheid van artikel 8 van het EVRM, zoals het recht zich kleden of zich kappen zoals men wenst, het recht naar muziek te luisteren, of ook nog het recht zich te scheren.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met bovenstaande elementen.

Voorts stelt verzoeker dat jonge personen het doelwit kunnen worden van gedwongen rekrutering. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie.

Aangaande de gedwongen rekrutering van verzoeker, meent verzoeker dat de Taliban vaak beroep doen op gedwongen rekruteren om angst in te boezemen, zeker langs de families van opposenten. Verzoeker citeert hierbij een rapport van EASO van juli 2012. Het relaas van verzoeker getuigt van het gebruik van dergelijke dwang en bedreigingen, ten voordele van zijn geloofwaardigheid.

2.1.1.2. Vluchtrelaas

Verzoeker meent dat er bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen geen rekening werd gehouden met zijn leeftijd.

Verzoeker herneemt zijn versie van de feiten als volgt:

“Zoals verzoeker in zijn persoonlijk onderhoud uitvoerig heeft uiteengezet, had zijn vader jarenlang een winkel in Tamirbazaar gerund, waar hij levensmiddelen en andere artikelen verkocht. De stad Tamir was zelf in handen van de regering, terwijl verzoekers dorp onder controle van de Taliban stond. Enkele dagen voor verzoekers vertrek uit Afghanistan kwam een Taliban-verantwoordelijk naar de winkel van zijn vader om te proberen gratis voedsel te krijgen. Zijn vader, die represailles vreesde als hij weigerde, stemde ermee in hem wat te geven, denkend dat hij dan betaald zou worden voor de geleverde goederen. Een paar dagen later kwam dezelfde vertegenwoordiger weer naar de winkel om gratis eten te vragen. De vader, nog steeds bang voor represailles en nog steeds hopen op betaling, voldeed opnieuw aan het verzoek. De derde keer, tien dagen voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, werd hetzelfde verzoek aan verzoekers vader gericht. De vader, die opmerkte dat hij nog steeds niet door de Taliban was betaald voor de eerste twee leveringen, en opmerkte dat hij het zich niet langer kon veroorloven gratis goederen weg te geven, moest weigeren iets te geven. Derhalve moet worden aangenomen dat verzoekers vader eenmaal en vervolgens een tweede maal heeft ingestemd met het verstrekken van gratis voedsel aan de Taliban, alvorens op het derde verzoek te weigeren.”

Verzoeker meent dat dit is wat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard, voor zover hij de hem gestelde vragen had begrepen.

Verzoeker stelt verder dat hij niet aanwezig was op de markt toen de Taliban zijn vader om eten vroegen. Dit werd hem gewoon verteld.

Aangezien hij grotendeels minderjarig was toen deze gebeurtenissen aan hem werden gemeld, er een lange periode is verstreken tussen dit en zijn persoonlijk onderhoud, en hij deze gebeurtenissen niet zelf heeft meegemaakt, is het belangrijk een zekere soepelheid te kunnen onderkennen in de verwachtingen die aan hem worden gesteld, zo stelt verzoeker.

Aangaande het risico dat de vader van verzoeker nam, stelt verzoeker dat zijn vader zich bewust was van de risico's en dat hij er daarom de eerste twee keer mee had ingestemd de Taliban gratis voedsel te geven. Hij hoopte echter dat hij later betaald zou worden of dat de Taliban hem zouden vergeten en vervolgens iemand anders zouden lastigvallen. Het was pas de derde keer dat hij moest weigeren, gedwongen door de omstandigheden.

De bestreden beslissing had het gebrek aan geloofwaardigheid van het verhaal kunnen bekritisieren indien de vader van verzoeker op het eerste verzoek had geweigerd, maar dat heeft verzoeker niet verklaard. Het feit dat verzoekers vader tweemaal op de verzoeken van de Taliban was ingegaan, om deze vervolgens bij de derde gelegenheid te weigeren, bewijst de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Verzoeker meent verder dat het niet toevallig is dat zijn vader slechts twee weken voor verzoekers vertrek werd benaderd. Verzoekers vertrek was veeleer een logisch gevolg van het feit dat hij werd benaderd.

Indien verzoekers vader op een ander tijdstip was benaderd - en gedood - zou verzoeker ongetwijfeld ook op dat tijdstip het land hebben verlaten. Tot slot zij erop gewezen dat noch de verzoeker noch de commissaris-generaal de precieze bedoelingen van de Taliban kan kennen.

Waarom de Taliban het niet eerder op verzoekers vader hebben gemunt, is niet relevant. Dit kan inderdaad worden gerechtvaardigd door een groot aantal praktische redenen die verzoeker niet kent.

Wat de dood van verzoekers vader betreft, meent verzoeker dat de bestreden beslissing de intenties van de Taliban niet kan kennen. Evenmin kan verzoeker, zeker gezien zijn minderjarigheid, kennis hebben van de praktijken van de Taliban. Dit is des te meer het geval omdat bekend is dat de Taliban niet altijd volgens dezelfde *modus operandi* handelen, maar dat zij vaak impulsief of reflexmatig te werk gaan.

De moord op verzoekers vader maakte duidelijk deel uit van een patroon van bestraffing en wraak, en dit is op zichzelf voldoende coherent.

Er kan gezien de context verzoeker ook niet worden verweten dat dat hij geen moeite heeft gedaan om uit te zoeken wie zijn vader heeft vermoord. Het was bijzonder gevaarlijk voor verzoeker om zelf een onderzoek in te stellen of zich tot de overheid te wenden, gezien hij in een gebied leefde dat onder controle stond van de Taliban. Zelfs al wist verzoeker juist wie zijn vader had vermoord, zou er geen reactie komen van de overheid. Evenmin zou dit verzoekers vader terugbrengen.

Tot slot vraagt verzoeker zich af of het nuttig was dat de bestreden beslissing zich erover verbaasde dat hij geen contact had opgenomen met zijn broer, aangezien hij hem tijdens zijn reis naar België was kwijtgeraakt. Dit is immers niet relevant.

Verzoeker betoogt dat hem het voordeel van de twijfel dient worden gegund.

2.1.1.3. Verwestering

Verzoeker vreest als 'verwesterd' beschouwd te kunnen worden, omdat hij al sinds september 2020 in België verblijft.

Verzoeker stelt dat de impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen erg groot is.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich *casual*, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en waarden. Verzoeker, die in België aankwam toen hij nog grotendeels minderjarig was, heeft een uitstekende integratie genoten in het Koninkrijk, waar hij was ingeschreven op school, waar hij werd begeleid door een voogd, waar hij ook de kans kreeg om diepgaande en duurzame sociale relaties te ontwikkelen en zich te ontwikkelen binnen de westerse sociale en maatschappelijke normen.

Verzoeker licht het risico van personen die worden gepercipieerd als verwesterd uitgebreid toe op theoretische wijze alsook aan de hand van landeninformatie.

Een terugkeer naar Afghanistan zou betekenen dat hij waarschijnlijk het doelwit wordt van de Taliban vanwege zijn westers profiel.

- Subsidiaire bescherming

2.1.1.4. Verzoeker vreest de veiligheidssituatie, zoals deze thans evolueert sinds de machtsovername door de Taliban op 15 augustus 2021. Hij meent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog zeer precair is en hij aldus in aanmerking komt voor artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Er is onvoldoende informatie voorhanden om met zekerheid te stellen dat het veilig is om terug te keren. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie, richtlijnen van UNHCR en rechtspraak van de Raad.

2.1.1.5. Hij stelt verder dat de prangende humanitaire situatie te wijten is aan de Taliban en verzoeker in aanmerking komt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Een terugkeer naar Afghanistan zou ook in contraventie zijn van artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie.

- Vernietiging

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niettemin nietig moet worden verklaard. Deze houdt geen rekening met alle elementen die relevant zijn voor de analyse van de zaak. Dit geldt met name voor de verschillende verklaringen die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, over de

geloofwaardigheid van zijn verhaal. Dit is ook het geval met betrekking tot de recente rechtspraak van de Raad betreffende de vraagstukken van verwestering en subsidiaire bescherming. In het uiterste geval moet de bestreden beschikking dus nietig worden verklaard.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift een brief van verzoekers advocaat aan de commissaris-generaal met bijgevoegde stukken van 8 april 2022. Deze bevonden zich al in het administratief dossier (Documenten, stuk 5).

2.1.3. Op 19 januari 2023 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met daarin de volgende informatie:

“EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.”

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood aan internationale bescherming heeft.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 2 oktober 2020, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijke onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde protection officer en dat hem gepaste vragen werden gesteld (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4). In het verzoekschrift wordt bevestigd dat het persoonlijk onderhoud is gevoerd op een passende wijze. In tegenstelling tot het betoog in het verzoekschrift, nog daargelaten of dit al mogelijk of wenselijk is, moet de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk op elk moment vermelden dat opnieuw met de jeugdige leeftijd van verzoeker rekening werd gehouden. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Dit desondanks het gegeven dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing reeds meerderjarig was. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren*".

2.4.1. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolging die verzoeker ervaarde omwille van de moord op zijn vader nadat die door de taliban werd afgeperst daar verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde doorheen de procedure over het al dan niet geven van voedingsmiddelen aan de taliban (i), verzoeker geen informatie kon verschaffen over de persoon die zijn vader afperste (ii), het gedrag van verzoekers vader niet aannemelijk is (iii), de handelswijze van de taliban niet kan overtuigen (iv), het totaal gebrek aan bewijs in verband met de dood van verzoekers vader (vii) en de weigering om inzicht te geven in het verblijfplaats van verzoekers broer R. De bestreden beslissing stelde ook terecht dat gedwongen rekrutering volgens de objectieve landeninformatie uiterst zeldzaam is (viii).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door op algemene wijze te verwijzen naar bepaalde risico's zonder deze te verbinden aan zijn persoon, het aanhalen van vergoelijken en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde:

“U legde immers tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet geven van voedingsmiddelen door uw vader aan de taliban. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de afgevaardigde van de taliban verschillende keren om producten verzocht, dat uw vader luisterde maar dat hij hiervoor nooit betaald werd. Het was echter de derde keer dat uw vader weigerde om producten te geven aan de taliban omdat hij niet gratis wou leveren. Dit was ongeveer tien dagen voor uw vertrek (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter aanvankelijk dat uw vader de eerste keer geen goederen had meegegeven (CGVS, p. 11). Onmiddellijk erna zei u dan weer dat uw vader de eerste keer wel goederen had meegegeven, dat hij toen dacht dat ze achteraf wel zouden betalen maar dat ze dit niet hadden gedaan: daarom weigerde uw vader sindsdien nog iets te geven (CGVS, p. 11-12). Gelet op deze laatste uitspraak doet het dan ook de wenkbrauwen fronsen dat toen kort hierna gepeild werd naar de tweede keer dat een vertegenwoordiger van de taliban bij uw vader langskwam, u stelde dat uw vader toen opnieuw weigerde om iets mee te geven. Ook de derde keer weigerde hij om iets mee te geven (CGVS, p. 12-13). Later stelde u dan weer dat uw vader drie keren niets meegaf aan de taliban: hij weigerde drie keer pertinent (CGVS, p. 19). Geconfronteerd hiermee, zei u enkel dat uw vader de eerste keer koopwaar had meegegeven (CGVS, p. 21), maar een louter herhalen van één versie van de feiten kan niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader kort voor zijn dood daadwerkelijk door een vertegenwoordiger van de taliban werd afgeperst.”

Verzoeker herneemt in het verzoekschrift zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat zijn vader tot tweemaal toe eten meegaf aan de taliban. Verzoeker kan echter geen verschoning bieden voor diens gebrekkige verklaringen door zich te scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen. Zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsgronden die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Waar verzoeker meent dat er enige soepelheid moet worden toegepast vanwege zijn minderjarigheid, merkt de Raad op dat verzoeker ten tijde van deze gebeurtenissen 15, bijna 16, jaar oud was en aldus de leeftijd des ondersheids had bereikt. De Raad merkt op dat van verzoeker gelet op zijn leeftijd consistente verklaringen mogen worden verwacht aangaande elementen die centraal staan in zijn asielaanvraag, *quod non*. De periode tussen de gebeurtenissen en het persoonlijk onderhoud, 2 jaar, is ook niet van zulke aard dat er van verzoeker geen coherente, eenduidige verklaringen kunnen worden verwacht. De Raad is aldus van oordeel dat verzoekers minderjarigheid en het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen niet kan overtuigen als verschoningsgrond voor zijn tegenstrijdige verklaringen.

Het gegeven dat verzoeker deze gebeurtenissen niet zelf meemaakte en hem enkel werd verteld wat er was gebeurd biedt evenmin verschoning voor zijn tegenstrijdige verklaringen. Er kan immers van verzoeker worden verwacht dat hij op eenduidige toelichting kan wijzen over elementen die centraal staan in zijn asielaanvraag, mede gelet op het feit dat deze feiten voor hem van groot persoonlijk belang zijn.

Voorts merkte de bestreden beslissing op pertinente wijze het volgende op:

“Aansluitend hierbij is het opvallend dat u niet de minste informatie had over de vertegenwoordiger van de taliban die uw vader afperste. Zo deden jullie geen enkele moeite om te weten te komen wie uw vader afperste door u bijvoorbeeld te gaan informeren bij andere winkeliers in de bazaar. U wist bijvoorbeeld zelfs niet eens of uw vader steeds door dezelfde vertegenwoordiger van de taliban werd aangesproken (CGVS, p. 10; p. 12-13; p. 20). U wist evenmin of de persoon die de winkel na uw vaders dood overnam, nochtans een persoon die u goed kende, ook door die vertegenwoordiger van de taliban werd aangesproken (CGVS, p. 15). Nochtans heeft u contact met het thuisfront (CGVS, p. 6-7). Uw rechtvaardiging dat jullie zich niet konden informeren omdat mensen die over de taliban informatie proberen te verzamelen ook gedood worden (CGVS, p. 20), overtuigt moeilijk. Er kan immers niet worden ingezien dat hierover niet op discrete wijze informatie kon ingewonnen worden, temeer daar de bazaar onder regeringscontrole was en dat veel mensen tegen de taliban waren (CGVS, p. 4). Dat u geen enkel initiatief aan de dag legde om te weten te komen wie uw vader doodde, doet dan ook de wenkbrauwen

fronsen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. In het verlengde hiervan is het eveneens erg merkwaardig dat, hoewel uw vader over de ongenode bezoeken van de vertegenwoordiger van de taliban met uw moeder had overlegd en hoewel uw moeder na uw vaders dood aan u verslag deed van deze gesprekken, u niet eens wist hoe uw moeder gereageerd had op deze beangstigende bezoeken van de taliban (CGVS, p. 13).

Daarnaast komt het eveneens bijzonder onaannemelijk over dat uw vader zou weigeren om producten te geven aan de taliban. Uw vader was namelijk op de hoogte van het lot van F. A., een collega die een beetje verder in de bazaar ook een algemene voedingswinkel had gehad en die enige tijd voor uw vaders dood werd gedood door de taliban omdat hij geweigerd had om voedingsmiddelen te geven (CGVS, p. 11). U stelde verder dat winkeliers [die de taliban iets weigeren] sowieso gestraft worden, waardoor u veronderstelde dat andere winkeliers wel gratis goederen aan de taliban gaven (CGVS, p. 14), en dat mensen die tegen de taliban waren allemaal gedood werden waardoor veel mensen niet durfden te zeggen dat ze tegen de taliban waren (CGVS, p. 5). Bovendien wist uw vader volgens uw verklaringen maar al te goed dat indien mensen niet luisteren naar de taliban, zichzelf én hun familieleden konden worden gestraft (CGVS, p. 17-18). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat jullie dorp onder de controle van de taliban stond en dat er actief mensen gerekruteerd werden (CGVS, p. 4; p. 13-14). Dat uw vader niet zomaar gratis dingen kon geven omdat hij anders failliet zou gaan en dat uw vader volgens u misschien niet dacht dat ze hem effectief zouden vermoorden, zoals u zijn houding rechtvaardigde (CGVS, p. 11-12, p. 17), is, gezien hij volgens uw verklaringen wel degelijk wist tot wat de taliban allemaal in staat waren indien men hen iets weigerde en gezien jullie dorp duidelijk onder hun controle stond, niet geloofwaardig.

Overigens is het merkwaardig dat, nadat de taliban diverse keren probeerden gratis goederen van uw vader af te troggelen, uit niets blijkt dat uw vader voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen om problemen met de taliban te vermijden. Uit uw verklaringen kan immers opgemaakt worden dat, ofschoon uw vader door de bezoeken van de vertegenwoordiger van de taliban bang geworden was (CGVS, p. 12), hij gewoon bleef doorwerken en dat hij na het werk naar jullie dorp, die onder talibancontrole stond, bleef terugkeren. Bovendien keerde hij alleen, zonder begeleiding, naar zijn dorp terug (CGVS, p. 9; p. 14). Nochtans verklaarde u dat de taliban zelf niet naar de bazaar kwamen, omdat die onder overheidscontrole stond (CGVS, p. 10; p. 12), waardoor aangenomen kan worden dat het bijvoorbeeld mogelijk moet zijn geweest om uit veiligheidsoverwegingen tijdelijk in de buurt van de bazaar te blijven. Dat hij, ondanks diverse pogingen van de taliban om hem af te persen en ondanks dat hierboven is gebleken dat hij op de hoogte was van het gevaar dat van de taliban uitging, klaarblijkelijk geen duidelijke voorzorgsmaatregelen heeft genomen, komt hoogst eigenaardig over.

Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat het enigszins opmerkelijk overkomt dat, ofschoon uw vader voor zolang u zich kon herinneren winkelier was, ofschoon in de bazaar talrijke winkeliers door de taliban werden afgeperst en ofschoon uw vader door de taliban enkel werd gevisieerd omdat hij winkelier was (CGVS, p. 6; p. 11-12; p. 14), uw vader pas een tweetal weken voor uw vertrek intensief door de taliban werd afgeperst (CGVS, p. 13), temeer daar uw vader in talibangebied woonde en aldus gemakkelijk toegankelijk moet zijn geweest om afgeperst te worden."

Waar de bestreden beslissing terecht opmerkte dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader de taliban zou weigeren, kan verzoeker hier geen afbreuk aan doen door te stellen dat zijn vader geen andere keuze had. De Raad merkt op dat uit de door verzoeker geschetste context blijkt dat het geweten was dat iedereen die niet meewerkte met de taliban een ernstig risico nam en potentieel zijn leven op het spel zette. Een collega van verzoeker werd gedood wegens het weigeren van voedingsmiddelen aan de taliban. De Raad treedt de beslissing dan ook bij dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader meer belang zou hechten aan economische overwegingen dan aan zijn eigen leven.

Het gegeven dat verzoekers vader de eerste twee keer wel eten zou hebben gegeven aan de taliban, een stelling waarbij vraagtekens kunnen bij geplaatst worden gezien verzoekers eerder vermelde tegenstrijdige verklaringen, doet geen afbreuk aan de bovenstaande beoordeling. Dit maakt het nog steeds niet aannemelijk dat verzoekers vader plots zijn leven zou riskeren door de taliban alsnog voedingsmiddelen te ontzeggen.

Verzoeker betoogt verder dat men niet kan weten waarom de taliban besloten om plots diens vaders winkel te bezoeken, doch dit aanleiding gaf tot verzoeker zijn onmiddellijke vertrek. Zulks onbestemd verweer doet echter geen enkele afbreuk aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing waar

op pertinente wijze werd opgemerkt dat in de gegeven context het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoekers vader voordien met rust lieten.

De Raad merkt op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aangaande het gebrek aan voorzorgsmaatregelen van diens vader en het gebrek aan informatie over de afperser ongemoeid laat.

Voorts merkte de bestreden beslissing terecht op dat er geen geloof kan worden gehecht aan de moord op verzoekers vader:

“Gelet op het voorgaande heeft u helemaal niet aannemelijk gemaakt dat uw vader kort voor uw vertrek uit Afghanistan daadwerkelijk werd afgeperst. Bijgevolg is het evenmin aannemelijk dat hij ten gevolge van zijn weigering gratis goederen aan de taliban over te dragen zou zijn vermoord.

Dit blijkt tevens uit de zeer merkwaardige handelswijze van de taliban. Het is immers erg vreemd dat, nadat de vertegenwoordiger van de taliban twee tot drie keer bot zou gevangen hebben bij uw vader waarop deze telkens zonder agressie enkel gezegd zou hebben dat hij het aan de taliban zou doorgeven – nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw vader na diens weigering ook maar enigszins bedreigingen vanwege de taliban zou gekregen hebben –, plotsklaps uit het niets uw vader zonder verpinken vermoord zou zijn (CGVS, p. 12-13), waardoor ze hun doelstelling, met name het verkrijgen van gratis koopwaar, uiteraard niet konden bereiken.

Tot slot kan er nog gewezen worden op het totaal gebrek aan bewijs in verband met de dood van uw vader. U zei dat u zijn dood niet kon aantonen (CGVS, p. 17). Jullie zouden immers zijn dood niet bij de autoriteiten hebben aangegeven of hebben laten registreren (CGVS, p. 15-17). Dat de dood van een persoon niet op objectieve wijze aantoonbaar zou zijn, komt evenwel bevreemdend over.”

Verzoeker herhaalt opnieuw dat men de motieven en handelingswijze van de taliban niet kan kennen, doch de dood van diens vader kadert in een patroon van bestraffing. De Raad merkt hierbij nogmaals op dat verzoeker met zulks verweer geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing waar deze omstandig motiveerde dat de moord op verzoekers vader getuigde van een gebrek aan logica. Het verweer dat men verder geen inzicht zou kunnen verschaffen in de handelingswijze van de taliban betreft een platitude die op geen enkele wijze ingaat op de motieven van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen. Aangaande de argumentatie dat de moord van verzoekers vader een vorm van bestraffing zou zijn, merkt de Raad op dat verzoeker zo de bestreden beslissing miskent waar deze stelt dat er geen enkele vorm van dreigement of agressie voorafging en de taliban ook hun eigen belangen schaadden door zijn vader te vermoorden.

Waar verzoeker meent dat er niet van hem kan worden verwacht dat hij de dood van zijn vader zou onderzoeken merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geenszins stelt dat verzoeker de details van diens vader moord ontrafelt, doch enkel stelt dat er geen enkele vorm van stavingsstuk wordt neergelegd omtrent de dood van zijn vader. De Raad treedt de bestreden beslissing bij dat dit gehele ontbreken van ook maar enig stavingsstuk afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing oordeelde verder op pertinente wijze dat verzoekers stilzitten omtrent de locatie van zijn broer niet kan overtuigen:

“Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u uw vaders problemen met de taliban niet heeft aangetoond, waardoor u evenmin aantoonde dat u (of uw broer) bij terugkeer door de taliban gevisieerd zou(den) worden. Dit blijkt overigens nog uit het feit dat u geen overtuigend zicht heeft geboden op de actuele verblijfplaats van uw broer R. U beweerde niet te weten waar hij zich bevindt. U verklaarde niets ondernomen te hebben om hem te vinden omdat u niets kan doen en u niet weet waar u zich naar hem kan informeren (CGVS, p. 7; p. 18). Nochtans beschikt u over sociale media, meer bepaald een facebookpagina (CGVS, p. 7). Hiermee ondernam u geen enkele poging om naar uw broer te zoeken (CGVS, p. 18). U verklaarde niet goed te kunnen werken hiermee (CGVS, p. 18). Dit doet wenkbrauwen fronsen, daar u verklaarde dat u bij het opmaken van uw facebookpagina hulp kreeg (CGVS, p. 21) waardoor niet kan worden ingezien dat u geen hulp zou kunnen vragen bij uw zoektocht naar uw broer op sociale media. Het loutere feit dat u geen enkele poging zou hebben ondernomen om de verblijfplaats van uw verdwenen broer te achterhalen, daar waar dit nochtans redelijkerwijs kon worden verwacht, doet dan ook sterk vermoeden dat u geen zicht op de reële verblijfplaats van uw broer wenste te bieden.”

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan voormelde analyse door te stellen dat het niet relevant is dat hij geen contact opnam met zijn broer. De Raad merkt hierbij op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond en ook die van relevante familieleden.

Tot slot merkte de bestreden beslissing terecht op dat gedwongen rekrutering in het kader van de beschikbare objectieve landeninformatie niet aannemelijk is:

“Wat betreft de verklaring van uw advocaat dat u bij terugkeer naar Afghanistan het risico zou lopen op rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer – u riep een dergelijke vrees zelf niet spontaan in –, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door uw advocaat wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Noch u noch uw advocaat slaagt er bovendien in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.”

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan de voorgaande analyse door op algemene wijze te argumenteren dat er wel degelijk een risico bestaat op gedwongen rekrutering. De door verzoeker neergelegde informatie in verzoekschrift stelt dat er weliswaar gebruik wordt gemaakt van minderjarige rekruten door de taliban. Het betreft informatie uit een rapport van 2012, waarbij verzoeker de context uit het oog verliest, namelijk de situatie zoals die gold rond het jaar 2006. Op generlei wijze wordt gesteld dat gedwongen rekrutering een wijdverspreid fenomeen is. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker de vrees voor gedwongen rekrutering op geen enkele wijze verbindt aan zijn persoon, hetgeen niet doet vermoeden dat er ook maar enig risico speelt op gedwongen rekrutering in hoofde van verzoeker.

Waar verzoeker voorhoudt dat een terugkeer naar Afghanistan in conflict komt met het hoger belang van het kind en zijn rechten als kind, merkt de Raad op dat verzoeker thans meerderjarig is en de rechten van het kind niet langer van toepassing zijn. Waar verzoeker meent dat hem verscheidene rechten zullen worden ontzegd in Afghanistan, daar hij maar een beperkte toegang tot scholing zou hebben, zijn recht op vrije mening uiting beknop zou zijn en hij zich zou moeten schikken naar de geldende normen van een strenge Islamitische samenleving, merkt de Raad hierbij op dat verzoeker zijn problemen concreet aannemelijk moet maken, dat er sprake is van enige gerichtheid jegens de persoon van verzoeker, waardoor dit aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Verzoeker blijft in gebreke dit aannemelijk te maken.

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

2.4.2. In zoverre uit het verzoekschrift kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt:

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde).

Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter verblijf in Europa in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni

2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29- 31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt.

Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesities*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the*

Taliban's second Emirate, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48).

In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, "*DIS, Afghanistan*"

wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren.

Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, *DIS, Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, *DIS, Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij vreest als verwesterd beschouwd te kunnen worden, omdat hij sinds augustus 2020 in België verblijft. Verzoeker kwam aan als minderjarige, ging naar school en werd tevens begeleid door een voogd, waardoor hij zich Westerse waarden kon toe-eigenen. Verzoeker zijn uiterlijk is ook duidelijk verwesterd.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds augustus 2020 in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers reeds 16 jaar toen hij België binnenkwam. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nog steeds Pashtoe spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4). De loutere vermelding dat verzoeker naar school ging en werd begeleid door een voogd heeft ook niet tot gevolg dat er een internalisering van Westerse waarden in hoofde van verzoeker kan worden vastgesteld. Wat het uiterlijk van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat zulke oppervlakkigheden mogelijk een aanwijzing kunnen zijn van een mate van verwestering, maar geenszins bij machte zijn om aan te tonen dat verzoeker zodanig vervreemd is van de Afghaanse maatschappij dat hij niet kan terugkeren. Voorts voert verzoeker geen concrete elementen aan waaruit enige mate van integratie of internalisering van Westerse waarden kan blijken. De door in zijn verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie kan deze bovenstaande beoordeling niet ombuigen zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, *quod non*.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'terugkeerders' hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen 'terugkeerders' niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat de machtsovername door de Taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van

de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Tal van factoren liggen aan de basis van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

De humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

De precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale

bijstand, anderzijds. Tot slot zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land.

Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kapisa. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP